

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. V.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015, č. j. 17555/DS/2015-6/SR, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2017, č. j. 51 A 1/2016 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 26. 6. 2017, č. j. 51 A 1/2016 – 31, Krajský soud v Hradci Králové zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015, č. j. 17555/DS/2015-6/SR, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 11. 9. 2015, č. j. 109339/2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím,

že dne 9. 12. 2014 v obci Dolní Olešnice, v 15:49 hodin, jel na silnici č. I/16, ve směru jízdy od obce Chotěvice na Horní Olešnici, ve vzdálenosti 96 metrů od silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, obsluhovaného hlídkou Policie České republiky, umístěného u domu č. p. 52, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, reg. zn. X, a přitom překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou obecnou právní úpravou na 50 km/h, když mu byla naměřena rychlost jízdy 87 km/h. Po zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla tato rychlost upravena na 84 km/h, což je o 34 km/h více, než je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Za předmětný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců.

[2] Krajský soud v úvodu odůvodnění napadeného rozsudku nejprve konstatoval, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. K tomu též připomněl, že samu okolnost, že soud nepřisvědčí argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Smyslem soudního přezkumu také není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění.

[3] Poté krajský soud uvedl, že žalobce přesunul všechny námitky až na scénu správního soudnictví. Namítnuta byla neprůkaznost měření, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně významu polohy záměrného kříže, z níž žalobce dovozoval, že není zřejmé, zda vůbec bylo měřeno vozidlo řízené jeho osobou. Dále žalobce rozporoval vzdálenost, na kterou byla rychlost vozidla jím řízeného měřícím zařízením měřena.

[4] Právě těmito otázkami se však dle názoru krajského soudu důsledně zabývaly již správní orgány, když v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly podklady (důkazy), z nichž při rozhodování vycházely. Krajský soud následně obsáhle citoval z odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí, přičemž vyhodnotil, že přestupkové jednání žalobce bylo řádně zdokumentováno oznámením o přestupku, záznamem o přestupku s fotodokumentací žalobcem řízeného vozidla, fotokopií ověřovacího listu měřicího zařízení, z něhož je zřejmá platná kalibrace přístroje ke dni spáchání přestupkového jednání žalobcem, a mapovými podklady s vyznačením umístění měřícího zařízení a polohy vozidla žalobce v okamžiku měření. Tato dokumentace obsahuje i snímek s detailem registrační značky měřeného vozidla a osoby jeho řidiče, údaje o datech měření, fotografie prostoru, v němž předmětné měření proběhlo, včetně videozáznamu z obce Dolní Olešnice. Za tohoto stavu se tedy krajský soud zcela ztotožnil s názorem správních orgánů o jasném prokázání viny žalobce, zvláště když z fotografického záznamu z měřícího zařízení je zřejmé, že záměrný kříž je umístěn na vozidle řízeném žalobcem, přičemž právě toto vozidlo bylo hlídkou Policie České republiky zastaveno, a to na přímém úseku komunikace. Žalobce tak dle názoru krajského soudu tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu, když tuto skutečnost správní orgány prokázaly spisovým materiálem ve věci.

[5] Krajský soud v daném kontextu zmínil, že žalobce zpochybňuje výsledek měření tvrzením založeným na předpokladu, že pro správnost měření není pozice záměrného kříže vůbec důležitá. Současně s tím žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. 3 As 82/2012, avšak citovanou část odůvodnění uvedl v pozměněné (neúplné) podobě. Nadto krajský soud zdůraznil, že v nyní projednávané věci nenastala situace, že by se záměrný kříž nacházel mimo měřené vozidlo, když tento je jednoznačně na vozidle řízeném žalobcem. Došlo-li ke změření rychlosti laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, nemohl být výsledek nepřesný a metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.

[6] Pokud se žalobce fakticky odvolával i na vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., krajský soud *obiter dictum* poznamenal, že se obrátil na uvedenou společnost v jiné jím přezkoumávané věci (sp. zn. 28 A 10/2016) s řadou dotazů, včetně těch, které se týkaly právě situování záměrného kříže při měření rychlosti rychloměrem MicroDigiCam LTI. Toto vyjádření pak potvrdilo, že případný odklon záměrného kříže může být způsoben naprosto objektivními příčinami nemajícími však vliv na samotnou správnost měření. V přezkoumávané věci nicméně k žádnému odklonu od měřeného automobilu nedošlo, a proto je naprosto zbytečné řešit příčiny stavů, kdy by k tomu mohlo dojít, respektive z takových možností vyvozovat závěry, že umístění záměrného kříže na vozidle není důkazem o tom, že právě rychlost tohoto vozidla byla změřena. Situování záměrného kříže odpovídá místu, kam dopadá měřící laserový paprsek, v daném případě jednoznačně na měřené vozidlo Škoda Octavia, reg. zn. 4AH 8727. Tvrzení o nesprávně provedeném měření tak nebylo schopno vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu.

[7] Smyšlenou a nepodloženou shledal krajský soud rovněž námitku žalobce, že rychloměr ztratil svoji metrologickou vlastnost, pokud vyhodnotil, že měřil na vzdálenost 96 metrů, ačkoliv se měřené vozidlo nacházelo ve vzdálenosti 305 metrů od rychloměru. Touto otázkou se správní orgány velmi podrobně zabývaly. Krajský soud k tomu zdůraznil, že žalobce v tomto směru nepředložil žádné relevantní důkazy. Situování měřiče a místo, v němž byla rychlost vozidla změřena, vyznačil správní orgán I. stupně v podkladech rozhodnutí (viz č. l. 50 a 51 správního spisu). Zástupce žalobce však o tyto podklady neprojevil žádný zájem, a svoje tvrzení tak formuloval, aniž by znal aktuální skutkový stav věci dle správního spisu. Správní orgán I. stupně přitom neurčoval polohu vozidla jen podle vodorovného dopravního značení, jak žalobce mylně tvrdil, nýbrž i podle údajů plynoucích ze záznamu o přestupku a fotodokumentace pozemní komunikace v místě samém, které porovnal s okolím, přičemž své závěry přesvědčivě odůvodnil. Uvažovat o žalobcem tvrzené ztrátě schopnosti rychloměru řádně měřit bylo bezpředmětné také z důvodu, že tento měl platný ověřovací list, a tudíž požadované metrologické vlastnosti.

[8] Podle krajského soudu tak již ve správním řízení vedeném před správním orgánem I. stupně byl skutkový stav potřebný pro rozhodnutí o obvinění z přestupku zjištěn tak, že nevyvstala žádná rozumná pochybnost o tom, jak proběhl rozhodný skutkový děj, a že jednání žalobce bylo přestupkem, za který nese odpovědnost. Argumenty týkající se možného nesprávného výsledku měření rychlosti vozidla, které žalobce vznesl, nemohly uvedený závěr zpochybnit.

II. Kasační stížnost žalobce

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[10] Podle názoru stěžovatele je závěr krajského soudu, že byl v řízení o přestupku pasivní, v rozporu s obsahem spisového materiálu. Dále stěžovatel shledává nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i v tom, že krajský soud namísto vlastních úvah rozsáhle citoval z rozhodnutí správních orgánů.

[11] K meritu věci pak stěžovatel namítl, že rozhodnutí správních orgánů, jakož i krajského soudu, jsou nezákonná, neboť nebylo prokázáno nad veškerou pochybnost, že bylo změřeno právě jeho vozidlo, když na snímku z měření se nacházejí dvě za sebou jedoucí vozidla. Záměrný kříž se sice nachází na vozidle stěžovatele, nicméně judikatura Nejvyššího správního soudu uvádí, že poloha záměrného kříže na výsledném snímku neprokazuje to, kam byl měřící bod zaměřen v průběhu měření. Stěžovatel proto již v řízení před správním orgánem I. stupně navrhoval znalecký posudek ke zjištění, jaké vozidlo bylo změřeno, a dále v odvolacím řízení požadoval výslech policisty, který měření provedl. Stěžovatel tedy učinil sporným to, zda záměrný kříž prokazuje, jaké vozidlo bylo změřeno. Na tuto námitku však správní orgány ani krajský soud neuvedly jediný legitimní argument. Krajský soud pak dle stěžovatele zastal ničím nepodložený názor, že povaha použitého rychloměru je taková, že pokud by došlo k jakékoliv vadě měření, tak by ke změření vůbec nedošlo. Obdobně stěžovatel hodnotil i úvahu krajského soudu, že záměrný kříž prokazuje, kam je zaměřen laserový paprsek, neboť to nebylo nijak důkazně podloženo. K tomu stěžovatel podotknul, že i z vyjádření ATS-TELCOM PRAHA, a. s., vyplývá, že k vadě spočívající v odklonu záměrného kříže dochází, a že rychloměr i přesto provede měření a je vyhotoven záznam o měření.

[12] Stěžovatel tedy uzavřel, že záměrný kříž umístěný na jeho vozidle ještě neprokazuje, že bylo změřeno právě toto vozidlo, neboť záměrný kříž nemusí nutně odpovídat tomu, odkud se odrazil laserový paprsek v průběhu měření. S ohledem na to, že se na snímku z měření za jeho vozidlem nachází i další vozidlo, tak bylo dle názoru stěžovatele nasnadě zabývat se tím, které vozidlo bylo změřeno, neboť záměrný kříž tuto skutečnost neprokazuje. Přitom nebyl proveden jediný důkaz, který by tuto pochybnost vyvrátil.

[13] Krajský soud podle stěžovatele postupoval nezákonně též z důvodu, že při rozhodování ve věci vycházel z podkladu, který nebyl řádně proveden jako důkaz. Jednalo se konkrétně o vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., které si krajský soud vyžádal v řízení sp. zn. 28 A 10/2016. Stěžovatel měl právo být s tímto podkladem rozhodnutí seznámen. Krajský soud sice uvedl, že toto vyjádření zmiňuje pouze *obiter dictum*, z rozsudku je však dle názoru stěžovatele zřejmé, že se jednalo o důležitý podklad rozhodnutí.

[14] Dále stěžovatel poukázal na to, že krajský soud jeho žalobní námitky označil za účelové, aniž by toto hodnocení jakkoliv odůvodnil.

[15] Závěrem pak uvedl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když se krajský soud nijak nezabýval tím, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku, není pro žalobce příznivější, čímž došlo k porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

[16] Ze všech uvedených důvodů tak stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí je totiž zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[19] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 je vymezena též nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, a to tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Meritorní přezkum rozsudku je tedy možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z něj zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

[20] Pokud v této souvislosti stěžovatel blíže namítl rozpor mezi obsahem správního spisu a tvrzením krajského soudu, že byl v řízení o přestupku pasivní, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pouze zcela odpovídajícím způsobem zrekapituloval průběh správního řízení v dané věci. Předmětná námitka je tak nepřípadně zjednodušující, přičemž nekoresponduje s obsahem odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, v němž krajský soud vyslovil, že „*... žalované rozhodnutí je již v pořadí druhým rozhodnutím vydaným žalovaným v dané věci.* (...) *Podáním ze dne 24. 8. 2015 vyrozuměl správní orgán žalobce, že shromáždil podklady pro vydání nového rozhodnutí*

s tím, že se k nim může ve smyslu § 36 správního řádu vyjádřit ve lhůtě do 9. 9. 2015. Zmocněnec žalobce této možnosti nevyužil. Poté prvoinstanční správní orgán znovu rozhodl ve věci, a to rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015, č. j. 109339/2015, sp. zn. 2015/172/SPR/SMM. Proti tomuto druhému prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které přes výzvu nedoplnil. (...) *Námitky uplatnil až v žalobě, když v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 9. 2015, č. j. 109339/2015, sp. zn. 2015/172/SPR/SMM, ani jednu neuvedl. Ani tato skutečnost však neznamená, že by zůstala žalobcova žalobní tvrzení, zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav, ze strany krajského soudu bez odezvy, jak bude uvedeno dále.*" V takovémto postupu krajského soudu nelze shledat jakoukoliv nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, když soud řádně zopakoval dosavadní průběh správního řízení a dále ve věci konal plně v souladu se závěry, jež plynou z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71. Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho rozšířený senát ve výše zmíněném usnesení konstatoval, že „*I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné. II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.*" Nutno podotknout, že napadený rozsudek je s tímto plně v souladu, neboť krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami i přesto, že stěžovatel proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí brojil toliko blanketním odvoláním.

[21] Namítl-li stěžovatel dále nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že krajský soud pouze převzal závěry žalovaného správního orgánu, aniž se náležitě vypořádal s žalobními výhradami, Nejvyšší správní soud v tomto ohledu poukazuje na rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, v němž byl vysloven právní názor, že „*[t]akový krok sám o sobě nelze zapovědět, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.* Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 2. 7. 2007,

č. j. 4 As 11/2006 – 86: *„Sluší se uvést, že i Nejvyšší správní soud často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, ať již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat" již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu panuje shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno."* Stejným způsobem bylo k této otázce již v minulosti Nejvyšším správním soudem judikováno např. i rozsudky ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, nebo ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41. Z pohledu standardu soudního přezkumu je tak v nyní posuzovaném případě podstatné, že se krajský soud zabýval všemi stěžovatelem uplatněnými žalobními body a vypořádal se s veškerými jeho argumentačními pozicemi. Závěry krajského soudu jsou přitom logické a přezkoumatelné, na čemž nic nemění ani fakt, že v nemalé části (jen) aproboval právní názor vyslovený správními orgány.

[22] Nejvyšší správní soud se poté zabýval jádrem kasační argumentace, kterým bylo tvrzení stěžovatele, že nebylo prokázáno nad veškerou pochybnost, že bylo změřeno jeho vozidlo, když na snímku z měření se nacházejí dvě za sebou jedoucí vozidla. V nyní projednávaném případě je však stěžejní skutečnost, že umístění záměrného kříže na fotografii z měřícího zařízení nevzbudilo jakoukoliv pochybnost o tom, že by nebylo změřeno právě vozidlo stěžovatele. Záměrný kříž na fotografii z měřícího zařízení se totiž nachází na středu předmětného vozidla, konkrétně pod jeho přední maskou chladiče. Jinými slovy je tento vycentrován přímo na vozidlo stěžovatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 8 As 181/2014 - 53, nebo ze dne 30. 9. 2017, č. j. 4 As 135/2017 - 42). Stěžovatel přitom nepředložil žádná relevantní tvrzení a tím méně důkazy, které by svědčily o opaku a podpořily jím uváděnou verzi skutkového děje. Takovým tvrzením nemůže být pouze to, že se na fotografii objevuje i jiné vozidlo jedoucí ve směru stěžovatele (resp. za ním). Přijetí takto obecného argumentu by nutně eliminovalo možnost změřit rychlost vozidla v případě, že se nenachází na vozovce osamoceno. K tomu jistě není žádný důvod, jak ostatně již dříve Nejvyšší správní soud judikoval v obdobném případě rozsudkem ze dne 27. 4. 2015, č. j. 8 As 181/2014 – 53. Zde také Nejvyšší správní soud i pro nyní posuzovanou věc přiléhavě konstatoval, že *„[p]ožadavek stěžovatele, aby byla vyslechnuta též osoba, která změření rychlosti fyzicky provedla, vychází z předpokladu, že fotografie z měření nezobrazuje záměrný kříž a na fotografii je prokazatelně též další vozidlo. Pokud však fotografie tento kříž prokazatelně zobrazuje, kříž nepochybně směřuje na vozidlo stěžovatele a strážník potvrdil, že s vozidlem neustále udržoval oční kontakt a skutečně bylo změřeno toto vozidlo, obstojí názor, že by byl výslech dalšího policisty nadbytečný."*

[23] Odkazoval-li stěžovatel v kontextu řešené námitky na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která uvádí, že umístění záměrného kříže na fotografii z měřícího zařízení nemusí nutně odpovídat tomu, odkud se odrazil laserový paprsek v průběhu měření, pak zdejší soud konstatuje, že se jedná o poukaz pro danou věc nepřípadný. Tyto závěry se totiž zakládaly na zásadně odlišných skutkových okolnostech. Příkladmo lze citovat rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, v němž Nejvyšší správní soud vyložil, že *„[v] odborném vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., ze dne 3. 11. 2010 je vysvětleno, že skutečnost, že záměrný kříž, který dokumentuje polohu měřícího laserového paprsku, není na vozidle, ale na sloupu pouličního osvětlení, mohla být způsobena*

dvěma faktory – posunutím kříže proti paprsku (tzn. závada na měřiči, jenž by se měla řešit servisním zásahem) nebo sledováním vozidla v průběhu měření. Na dotaz správního orgánu, zda z technického hlediska mohou být pochybnosti o hodnotě naměřené rychlosti, pak společnost ATS-TELCOM PRAHA, a. s., v doplnění svého odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2011 zdůraznila, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Jak však uvedl policista provádějící měření rychlosti vozidla stěžovatele ve svědecké výpovědi ze dne 16. 3. 2011, chybová zpráva se na displeji radaru neobjevila. Policista ve své výpovědi dále potvrdil, že byl k obsluze radaru řádně vyškolen a že při měření rychlosti vozidla stěžovatele byly dodrženy všechny podmínky pro instalaci a obsluhu radaru. Uvedl, že při měření rychlosti zaměřovací bod radaru vidí obsluha jako červenou tečku, kterou směřuje na vozidlo. Pokud není vše ideální, tzn. úhel vozidla vůči paprsku, nedojde ke změření rychlosti. Kříž se objeví až na fotografii, nemusí být vždy v absolutním souladu s bodem tak, jak ho vidí obsluha v době, kdy měření provádí. Při měření musí být zaměřovací bod na vozidle, do postavení kříže nemůže obsluha radaru zasahovat. Pokud by byl zaměřovací bod dán na sloup, nebo cokoli nepohybujícího se, ukázala by se rychlost 0 km/hod.“ Odkázat je možné i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017 – 56, v němž bylo uvedeno, že „*... dle vyjádření dovozce přístroje by toliko částečné spočinutí záměrného kříže na měřeném vozidle mohlo být způsobeno závadou zařízení (vychýlením objektivu), která však není závadou ve smyslu poškození přístroje, a již vůbec nemůže mít vliv na správnost výsledku měření. Z vyjádření dovozce rychloměru se mj. podává, že „to, že nebyl záměrný kříž přímo na vozidle, neovlivňuje výsledek měření... Pokud se vychýlí objektiv, pak můžeme zaznamenat posun záměrného kříže na fotodokumentaci... kvalita fotodokumentace nemá vůbec žádný vliv na výsledek měření. Seřízení laserové hlavice samotné (v manuálu popisované jako souosost) je velice stabilní a tak lze konstatovat, že pokud byl v průběhu měření záměrný bod na vozidle, patří naměřená hodnota právě k tomuto vozidlu... Výpočet naměřené hodnoty rychlosti je složitý proces. Výpočetní algoritmy mají své kontrolní mechanismy, které by při nespolehlivých vstupních údajích způsobily chybové hlášení a stornování všech údajů.*“ *Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu v tom, že z příslušné fotodokumentace lze bez pochybností dovodit, že byla změřena rychlost právě stěžovatelova vozidla, neboť na snímku samotném není žádné jiné vozidlo poblíž, přičemž záměrný kříž spočívá na vozidle stěžovatele alespoň spodní částí své vertikální linie.*“ Situace popsané a hodnocené ve výše citovaných rozsudcích však v nyní projednávané věci vůbec nenastaly. Nutno upozornit, že již v předcházejícím odstavci Nejvyšší správní soud jasně konstatoval, že se záměrný kříž na fotografii z měřícího zařízení nachází na středu vozidla stěžovatele. K tomu je třeba dále doplnit, že v *Oznámení přestupku* ze dne 9. 12. 2014, č. j. KRPH-120249/PŘ-2014-051006, přítomný (konající) policista uvedl, že *„[d]ne 9. 12. 2014 v 15:49 hod. v obci Dolní Olešnice, sil. č. I/16, u č. p. 52, výše uvedený řidič* (tj. stěžovatel) *řídil výše uvedené vozidlo* (tj. osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, reg. zn. X), *kdy vozidlu byla naměřena rychlost 87 km/h, kde je max. 50 km/h*“. Tomu také odpovídá obsah úředního záznamu ze dne 10. 12. 2014, č. j. KRPH-120249-1/PŘ-2014-051006: „*Dne 9. 12. 2014 vykonávala hlídka DI Trutnov ve složení velitel hlídky prap. Nesvadbová, řidič hlídky pprap. Vítek a člen hlídky nstržm. Balák dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu se zaměřením na kontrolu*

dodržování stanovení rychlosti jízdy v obci Dolní Olešnice, sil. č. I/16, u domu čp. 52, okr. Trutnov, pomocí Laser měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI. V 15:49 hodin bylo změřeno a následně zastaveno předepsaným způsobem (zastavovacím terčem) osobní motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, černé barvy, rz. X, které v tomto úseku jelo rychlostí 87 km/h (maximální povolená rychlost 50 km/h), po odečtení odchylky radaru (- 3 km/h) upravena rychlost na 84 km/h. Řidiče jsem vyzval k předložení dokladů předepsaných pro provoz a řízení motorových vozidel. Řidič na místě předložil svůj řidičský průkaz, občanský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla." Zřejmým způsobem tak bylo na místě přítomným policistou zaznamenáno, že změřeným vozidlem bylo jen a pouze vozidlo stěžovatele, přičemž ten ve své argumentaci nepředestřel žádná relevantní tvrzení či důkazy (a tyto ani z ničeho dalšího nevyplynuly), jež by vzbuzovaly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci. Součástí správního spisu je i *Ověřovací list č. 8012-OL-70260-14*, který dokládá, že užitý rychloměr byl ověřen a bylo jej možné používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti, a to s platností ověření do dne 5. 10. 2015. Zároveň je třeba poukázat také na to, že je ve správním spisu založeno *Osvědčení* potvrzující řádné proškolení na místě přítomného příslušníka Policie České republiky, jako operátora laserového měřiče MicroDigiCam LTI. Ze spisové dokumentace tudíž není jakkoliv patrné, že by při měření rychlosti policisté postupovali chybně či se dopustili omylu, když k měření použili adekvátní zařízení opatřené osvědčením platným v době měření. Samotné měření pak bylo zdokumentováno výstupem obsahujícím nejen rozhodné údaje o rychlosti měřeného vozidla, nýbrž i fotodokumentaci z okamžiku, kdy měření proběhlo, včetně záměrného kříže měřicího přístroje umístěného přímo na měřeném vozidle stěžovatele.

[24] Vycházeje ze shora uvedených skutečností a odkazované judikatury Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu, že skutkový stav, na základě něhož správní orgány rozhodly o tom, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku, byl ve správním řízení náležitě prokázán.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl také to, že krajský soud ve svém posouzení věci vycházel i z vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., které však bylo vypracováno v rámci úplně jiného soudního řízení. Dle svého tvrzení tak s tímto vyjádřením nebyl vůbec seznámen, přičemž to nebylo ani řádně provedeno jako důkaz. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že součástí práva na spravedlivý proces je zásada kontradiktornosti řízení (viz rozsudek ESLP ze dne 6. 12. 1988 ve věci *Barberà, Messegué a Jabardo proti Španělsku*, stížnost č. 10590/83). Toto právo znamená, že oběma stranám řízení musí být dána možnost seznámit se se stanovisky a důkazy předloženými soudu s cílem ovlivnit jeho rozhodnutí – ať už protistranou nebo na řízení nezúčastněným subjektem, od něhož si případně soud takové vyjádření nebo důkaz mohl vyžádat – a vyjádřit se k nim (viz rozsudek ESLP ze dne 28. 8. 1991 ve věci *Brandstetter proti Rakousku*, stížnost č. 11170/84, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 20. 2. 1996 ve věci *Lobo Machado proti Portugalsku*, stížnost č. 15764/89; či rozsudek ESLP ze dne 30. 6. 2011 ve věci *Messier proti Francii*, stížnost č. 25041/07). Vzhledem k tomu, že smyslem čl. 6 odst. 1 Úmluvy je především ochrana zájmů účastníků řízení a zájmu na řádném výkonu spravedlnosti, Evropský soud pro lidská práva poznamenal, že tu jde zejména o důvěru subjektů ve fungování soudního systému a tato důvěra se zakládá mimo jiné na jistotě

dotyčného, že měl možnost vyjádřit se ke všem písemnostem ve spisu (viz rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 2002 ve věci *Ziegler proti Švýcarsku*, stížnost č. 33499/96). Skutečnost, že s určitým důkazem, který si soud vyžádal a na němž založil svoje rozhodnutí, nebyla seznámena ani jedna strana sporu, proto může znamenat porušení zásady kontradiktornosti.

[26] V projednávaném případě je ovšem předně třeba zdůraznit, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně uvedl: *„Pokud se již však žalobce fakticky odvolává i na vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s., má je zřejmě za relevantní. Lze proto obiter dictum poznamenat, že se krajský soud obrátil na uvedenou společnost v jiné jím přezkoumávané věci (viz sp. zn. 28A 10/2016) s řadou dotazů, včetně těch, jež se týkaly právě situování záměrného kříže při měření rychlosti rychloměrem Micro Digi Cam LTI. V odpovědi na ně uvedená obchodní společnost uvedla mimo jiné následující:* (...) *Stále se tak potvrzuje jedno a totéž, že případný odklon záměrného kříže může být způsoben naprosto objektivními příčinami nemajícími však vliv na správnost měření.“* Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak nešlo o situaci, ve které by krajský soud vycházel ze stanovisek jemu předložených, k nimž by se stěžovatel měl podle zásady kontradiktornosti řízení vyjádřit. Byl to navíc sám stěžovatel v rámci správní žaloby, kdo poukázal na vyjádření výrobce rychloměru, a to přímo s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27. Lze proto uzavřít, že krajský soud pracoval pouze s judikaturním názorem, který vycházel ze závěrů odborného stanoviska zmíněné společnosti přijatých mj. právě ve výše uvedeném rozsudku (co se týče konkrétně stěžovatelem uváděné věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 28 A 10/2016, následně podaná kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017 – 56). Postup krajského soudu tedy nelze hodnotit jako nezákonný. Zároveň není možné odhlédnout ani od skutečnosti, že namítaná část argumentace krajského soudu byla vyslovena *obiter dictum*.

[27] Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 28 A 10/2016, jakož i v mnoha dalších shora odkazovaných případech stěžovatele zastupoval stejný právní zástupce jako v nyní projednávané věci, z čehož jednoznačně vyplývá, že mu byl daný právní názor krajského soudu (resp. i Nejvyššího správního soudu) dobře znám. Nemůže proto nyní s úspěchem tvrdit opak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014 - 47). V odůvodnění krajského soudu ve vztahu k průběhu měření vozidla stěžovatele tak vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem nelze spatřovat jakoukoliv nezákonnost.

[28] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítl pochybení krajského soudu, jakož i správních orgánů, z důvodu, že se nezabývaly ústavní zásadou vtělenou do čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle kterého se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Zmíněná zásada se uplatňuje i ve věcech správního trestání, přičemž podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, je k ní povinen přihlédnou rovněž správní soud, a to k datu vydání svého rozsudku.

[29] K posouzení této skutečnosti (i vzhledem k danému případu) však dochází vždy *ex offo*. To mimo jiné znamená, že pokud pozdější příznivější právní úpravu nelze uplatnit,

taková úvaha správního orgánu či soudu (s negativním závěrem) nemusí mít odraz v konečném rozhodnutí. Námitka, že správní orgány a krajský soud pochybily, když tuto úvahu nepromítly do svých rozhodnutí, je tudíž nedůvodná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017 – 32). Nejvyšší správní soud pak toliko v souvislosti s předmětnou námitkou podotýká, že ani k datu tohoto rozsudku nedošlo k takové změně právní úpravy, kterou by soud mohl v tomto smyslu zohlednit.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[31] Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu